

Bogár László: Magyar atom

2014 január 31. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

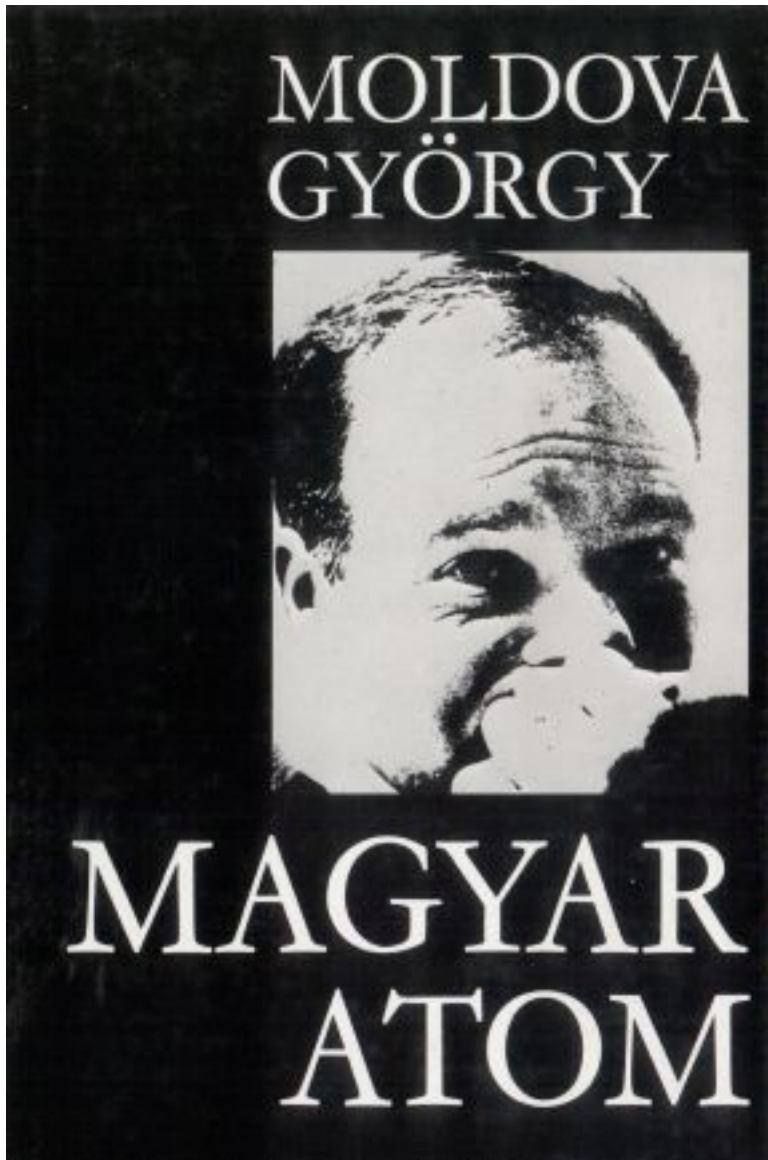
Még nincs értékelve

Mérték

A cím egyben Moldova György szatírájának a címe is, az alábbi részlet pedig ebből az írásból való. „Az atomtitok megismeréséhez tartozott az is, hogy a számításokat nem zárták el páncélszekrényekbe, ahol a kémek könnyen megtalálhatták volna, hanem kilós tételekben eladták a MÉH-nek.

A MÉH továbbította az utcai gyümölcsárusokhoz, ezen túl minden negyed kiló szilvát atomtitokba csomagoltak.

Persze most is akadtak elégedetlenek, akik reklamáltak, hogy az ? stancijukon csak rakétakilöv? berendezések tervrajza van. Ezekre joggal ripakodtak rá az árusok: mit akar kett? ötvenért? Atomjégtör?t? Ha pedig valaki összefoglalóan akarta ismerni az atombomba gyártását, elég volt, ha beült egy órára az Emke kávéházba, a magyar szakért?k itt vitatták meg a fontosabb elvi kérdéseket.” A paksi atomer?m? b?vítését megalapozó orosz–magyar megállapodással kapcsolatos politikai hisztéria is nagyjából ugyanaz a bohózat, mint Moldova itt jelzett m?ve.

Az általános politikai közbeszéd tárgyává válik egy olyan kérdés itt a szemünk láttára, amihez érdemben a választópolgárok tízezred része képes hozzászólni, de elvileg valamennyien kinyilváníthatják akaratukat a választásokon, és ezt akár dönt? módon is befolyásolhatja a Paks b?vítésér?l kibontakozó diskurzus. Ez a paradox helyzet valójában a nyugatias demokrácia egyik legsúlyosabb ellenmondása. A lényege egy nagyon egyszerű?, mégis a dönt? többség számára „takarásban” lév? összefüggésre irányítja a figyelmet. A hagyományos világban él? ember évezredekken keresztül minden tudását és információját saját tapasztalatból szerezte meg. Ott éldegélt a falujában, amelyet többnyire el sem hagyott egész életében, és így a lét számára közvetlenül átélhet? volt.

A modernitás azonban drámai módon átrajzolta ezeket a viszonyokat. A ma embere, anélkül, hogy err?l sejtelmé volna, szinte minden (vélt!) tudását közvetít?n keresztül szerzi meg. Legyünk ?szinték, sokra persze azzal sem mennénk, ha tudnánk err?l, hisz aligha életszer? azt képzelni, hogy az embereknek van idejük, energiájuk, elszántságuk ahhoz, hogy elkezdjenek alaposan utánajárni minden olyan tudásnak, információnak, amit a

közvetítőn keresztül szereztek meg. Tegyük mindjárt hozzá, hogy nemcsak a médiára kell gondolnunk ilyenkor (amelynek a neve is a közvetítésre utal), hanem például az egész oktatási, képzési rendszerre is, hisz a tanuló/hallgató sincs többnyire abban a helyzetben, hogy visszakérdezve maga kezdjen el vizsgálni, hogy az órán/előadáson hallottak vajon megfelelnek-e az igazságnak. A tanár hatalmi pozícióban van, az általa előadottak kész tudást, megfellebbezhetetlen igazságokat tartalmaznak.

Mindez a modern politika világában úgy érvényesül, hogy minden politikai alakzatnak van egy története arról, hogy mi az igazság, pontosabban arról, hogy mit tart igazságnak. A politikai kommunikációban tehát valójában az a kérdés, hogy a választópolgárok számára kinek a története a hitelesebb. A problémát az jelenti, hogy elvileg az is előfordulhat, hogy a kommunikációs térben részt vevő valamennyi párt elbeszélési módja valótlanosságokra, sőt akár hazugságokra épül, ám a választópolgár számára ez értelmezhetetlen. Az „én pártom nem olyan” – mondja, és bármilyen kérdésről is van szó, követi azt az utat, amelyet a szelektív észlelés társadalomlélektani determinációi kijelöltek számára.

Joseph Klapper elmélete azt írja le, hogy az emberek döntő többsége eleve kizárja azt, hogy a világról alkotott képével ellenkező elbeszélési módokat is befogadjon. Vagyis az állampolgárként megfogalmazott véleménye valójában egyszeri leckefelmondás. („Találkoztam a Besenyő Pista bácsival, aki elmondta a véleményem.”) A nyugatias demokráciában versengő politikai pártok tehát nem abban vetélkednek, hogy melyikük képviseli pontosabban a politikai közösség egészének a véleményét, illetve stratégiai érdekeit, hanem éppen fordítva. Abban, hogy melyikük képes a saját történetét az egyetlen lehetséges elbeszélési módként, sőt az egyetlen örök igazsággént feltüntetni.

Ez egyúttal nyilván azt is jelenti, hogy a nagy „rábeszélőgép” határoz meg mindent. A politika egyetlen hatalmas meggyőzésipari üzemként működik, ahol adott esetben a történetben rövid időn belül végbemenő teljes fordulat is szemrebbenés nélkül, evidenciaként adható el. A politikai viccek filozófiai mélyszerkezete valójában visszajelzi mindezt, hiszen egyébként nem születnének olyan viccek, mint az alábbi.

– Honnan lehet megtudni, hogy egy politikus hazudik?

– Onnan, hogy mozog a szája!

A politika tehát nem a probléma megoldása, hanem a probléma maga. A nyugatias modernitás és most már a globalitás politikai rendszere tehát pusztán színjáték, ahol leparkolhatunk ugyan egy véleménynyaláb mellett, többnyire kényszerűen ezt is tesszük, de azt, hogy a közösség egész létét meghatározó igazság mi volna, tőlük aligha tudhatjuk meg. Az a verbális polgárháború, ami most erről a kérdéssel újra megmutatja magát, teljesen lehetetlenné tesz minden olyan elemi szintű együttműködést, amely nélkül viszont értelmezhetetlen a nemzet előtt álló, roppant méretű feladatok megoldása is. A népesedéstől a nemzetegészségen át az eladósodásig vagy éppen az energiastatégiaig terjedő íven ugyanis van nagyjából egytucatnyi olyan kérdés, amelynek megoldása kizárólag valamennyi politikai erő komplex együttműködése nyomán képzelhető el. És ha ez továbbra is naiv ábránd marad, akkor a nemzet további hanyatlása aligha lesz elkerülhető.

Bogár László – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló
